

Ананасова вулиця

КУПИТИ

Жити у спільноті фруктових вулиць Брукліну — ще те випробування. Причому і для тієї, яка потрапила до цього родинного клану в ролі невістки, і для двох тих, які народилися та вирости серед незмірного багатства. Розмірене й привілейоване життя батьків може виявитися тягарем для їхніх дітей і раптом стати нагодою щось змінити й додати сенсу в їхні життя.

Цей роман — про життєві перипетії привілейованого класу Нью-Йорка, однієї сім'ї, яка звикла до високого статусу й манірності, а загалом — про безглузду природу грошей, а точніше людей, які їх мають. Чесно, місцями різко, з іронією й сумом, але дуже правдиво описано, як герої цього роману дорослішають, страждають і все ж — вчаться любити.

Прелюдія

Кертис Маккой прийшов на зустріч рано, ще до десятої, тож узяв каву і всівся за столиком біля вікна, де міг відчутти на шкірі слабке, мов розведене, квітнєве сонце. Субота, у «Каві Джо» було повно людей, і весь Бруклін-Гайтс бринів життям: жінки в спортивних легінсах котили дитячі візочки по Гікс-стріт, собачники збиралися на лавках Ананасової, родини з дітьми поспішали на футбольні матчі, уроки плавання, дні народження в «Каруселі Джейн».

За сусіднім столиком сиділа мати з двома дорослими доньками. Вони пили з блакитно-білих паперових стаканців і дивилися в той самий телефон.

— О, ще один! У профілі написано, що любить бігати, готувати кімчі власноруч і «руйнувати капіталізм».

Кертис намагався не прислухтись, але не вийшло.

— Дарлі, та він удвічі старший за мене! Ні. Ти хоч ро-зумієш, як працює застосунок?

Ім'я Дарлі звучало знайомо, та Кертис не міг збагнути, звідки саме. Бруклін-Гайтс — район невеличкий, тож він, напевно, зустрічав її в черзі по сендвічі від Лассена чи в спортзалі на Кларк-стріт.

— Гарзд, гарзд. Ось у цього написано: «Цис-чоловік, веган, шукає одноступенчату відповідальність ставленням до благ земних. Не їж нічого, що має обличчя. Крім багатіїв».

— Не можна зустрічатися з веганом. Вони роблять таке огидне взуття! — перебила її мати. — Ану віддай телефон! Гмм. Віфі тут жахливий.

— Ма, не віфі, а вай-фай.

Кертис ризикнув кинути погляд на сусідок. Три жінки були в білому тенісному одязі, мати — білявка з золотими сережками та примітною низкою каблучок на пальцях, доньки — обидві брюнетки, одна сухорлява, з прямою стрижкою до плечей, друга ж м'якша, з довгим хвилястим волоссям, недбало забраним у вузол. Кертис знов опустив голову і вгризся в булочку з маком, з якої сипалися крихти.

— «Немоногамний бі шукає коммі-матусю, аби разом ламати патріархат. Пиши і ходімо танцювати!»... Може, в мене інсульт? — пробурмотіла старша жінка. — Бо я нічогосінько не розумію.

Кертіс стримав сміх.

— Ма, віддай телефон.

Дочка з хвилястим волоссям забрала айфон і кинула в торбу.

І тут Кертіс зрозумів, що справді знає її. То була Джорджіана Стоктон: вони разом вчилися у старшій школі на Генрі-стріт десять років тому. Він подумав, чи не привітатись, але тоді буде очевидно, що він чув усю їхню розмову.

— У мої часи все було значно простіше, — несхвально мовила мати. — Ти б зустрічалася з тим, із ким ходила на бал дебютанток, або з братовим сусідом по Принстону?

— Так, ма, але моє покоління — не такі сноби й елітисти, — закотила очі Джорджіана.

Кертіс нишком усміхнувся. Він цілком міг би вести таку ж розмову з власною матір'ю у спробі пояснити, чому не братиме за дружину дочку її подруги лише тому, що в них сусідні маєтки на острові Мартас-Вайн'ярд. Він спостерігав за Джорджіаною краєм ока, коли вона раптом підскочила на ноги:

— Ох ти ж! Я залишила браслет від Карт'є в Лініному BMW, а вона саме збирається їхати до бабусі у Саутгемптон!

Вона перекинула торбу через плече, підбрала з підлоги свою тенісну ракетку, швидко цьомнула матір і сестру й поцокотіла до дверей. Проносячись повз Кертіса, зачепила ракеткою його столик, і кава пролилася на булочку з маком, залишивши його супитися їй услід.

Саша

У Сашиному будинку була особлива кімната, наче портал до іншого виміру, і тим виміром був 1997 рік.

Вона знайшла там схожий на яйце комп'ютер аймак із блакитним пластиковим корпусом, лижну куртку з жорсткими паперовими бирками на

блискавці, купу зморщених посадкових талонів та люльку на одну затяжку травички, сховану подалі в шухляду разом зі старою жовтою запальничкою. Щоразу, коли Саша казала чоловікові, що варто поскладати шкільне причандалля її зовиці в коробку, він заковчував очі й радив їй мати терпіння. «Забере свої речі, коли матиме час». Саша в цьому сумнівалась, і жити в домі, де одна спальня геть зачинена, мов святилище загиблої дитини, було дивно.

У хороші дні Саша визнавала, що їй неймовірно пощастило тут жити. Чотириповерховий будинок з білого вапняку — велетенський шикарний палац, куди вмістився б із десятків квартир на одну спальню, в яких Саша жила раніше. Та у погані дні вона відчувала, що живе в капсулі часу, в домі, де виріс її чоловік, повному його спогадів, історій з його дитинства, а переважно — всілякого мотлоху, що належить його родині. Коли Саша та Корд жили тут уже три тижні, Саша запросила чоловікових родичів на обід. «Приготую грибні тарталетки та салат із козячим сиром», — написала вона в мейлі. Весь ранок розкачувала тісто, навіть сходила на модний ринок на Монтегю по гранатові зернятка для салату з молодого латуку. Попилососила в їдальні, витерла пил на полицях, поклала до холодильника пляшку сансеру. Чоловікові ж батьки притягли три великі торби.

— Ох, не треба було нічого приносити! — вигукнула в розпачі Саша.

— Сашо, люба, — защебетала свекруха, вішаючи в шафу свій жакет із вовни букле від «Шанель». — Нам не терпиться почути все про ваш медовий місяць!

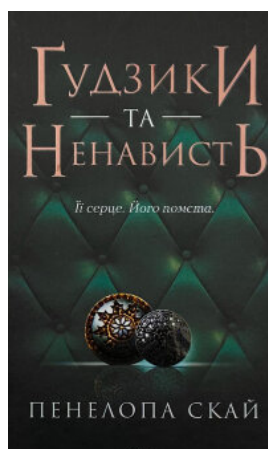
Вона занесла торби до кухні й почала діставати принесене: пляшку білого бургундського, дві квіткові композиції в низьких вазах, скатертину з королівськими ліліями, три зубчасті форми для випікання «Вільямс-Сонома» з кришками. Вишикувала принесене на столі і, наче досі вдома на кухні, де провела сорок років, відчинила шафку, аби взяти келих для вина.

— Я приготувала грибні тарталетки, — спробувала втрутитися Саша і раптом відчула себе так, наче стоїть у супермаркеті й пропонує всім скуштувати теплі кубики плавленого сиру.

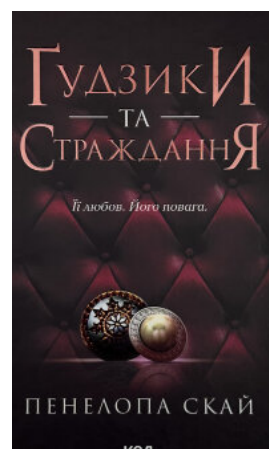
Рекомендована література

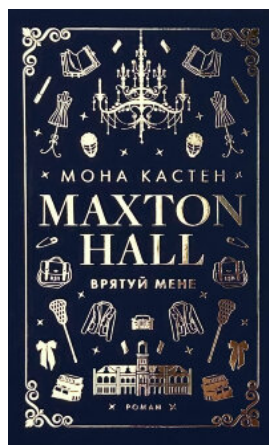
Гудзики та мереживо

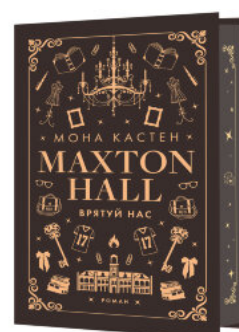
Гудзики та ненависть.
Книга 2

Гудзики та
страждання. Книга 3

Макстон-хол. Книга 1:
Врятуй мене

Макстон-хол. Книга 2:
Врятуй себе

Макстон-хол. Книга 3:
Врятуй нас

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ